

Alon a čarodejnica lesa

Obklopila ho temnota. Dotýkala sa jeho duše. Cítil smútok a beznádej. Nemohol jej uniknúť. V mysli sa mu vynoril obraz krvavej rieky. Plávali v nej kusy mäsa, kosti a topiaci sa ľudia, ktorí kričali o pomoc len aby sa navždy stratili pod krvavou hladinou.

Na opačnom brehu sa zišli čierni démoni. Pili krv z rieky a vyťahovali z nej ľudské pozostatky, ktoré potom žrali.

Nemohol sa od strachu ani pohnúť. Na krku zacítil teplý, hnilobný dych. Pomaly sa otočil.

Bol to kozí démon. Jeho zvieracie oči žiarili na červeno. Vrazil mu do hrude ruku a vytrhol srdce. Chvíľu sa pozeral ako jeho vlastné srdce bije v rukách démona. Potom sa mu podlomili nohy a zrútil sa k zemi.

V Hmlistých Horách zavládlo ranné šero. Cez hmlu a hustý lesný porast prenikalo len málo svetla.

Sarita sedela schúlená pod stromom. Triasla sa od zimy. Celú noc sa budila. Raz jej bolo chladno a potom ju zas zobudil hlad.

Alon ležal pod stromom vedľa na kope lístia. Začal sa zo spánku mykať. Hádzalo s ním, akoby mal záchvat.

Dievča zahalené v kapucni sa k nemu prešuchlo. Klakla si vedľa neho a položila mu ruku na čelo. Bolo horúce. Stále ním mykalo, sťa by sa viezol na koči cez poľnú cestu. Mal prepotenú halenu aj napriek chladnému počasiu.

„Preber sa,“ povedala Sarita. Chytila ho za ramená a trochu ním potriasla. „Vstávaj.“

Alon sa strhol a nadýchol sa, akoby sa práve vynoril spod vodnej hladiny. Vyplašene sa pozeral okolo seba vlhkými očami. Ruky sa mu triasli. Po čele mu stekali kropaje potu. Všimol si mladú ženu v kapucni ako vedľa neho kľáčí.

„Čo...“ zajakal sa Alon. „Čo sa stalo? Kde som?“

„Len pokoj,“ povedala Sarita. „Máš teplotu. Priam horíš.“

„Ja... Necítim sa dobre.“

„Čo sa ti snívало?“ opýtala sa ho.

Alon si sadol na zadok a chrbtom sa oprel o kmeň stromu. „Rieku,“ dal sa neprítomne do reči. „Videl som krvavú rieku. Bol tam kozí démon. On... Vytrhol mi srdce z hrude.“

„Blúzniš,“ povedala Sarita. „Máš teploty.“

„Nie,“ odsekol Alon a chytil ju zápästie. Pozrel jej do očí. „Bolo to skutočné.“

„Boli to nočné mory,“ uistila ho Sarita.

Pustil ju „Cítil som smútok. Som stále prekliaty.“

Sarita nesúhlasne pokývala hlavou. „Zabil si ho. Nemôžeš byť prekliaty.“

Alon len civel pred seba. Nepovedal ani slovo.

„Dokážeš vstať?“ spýtala sa ho.

Neodpovedal.

„Hej,“ drgla do neho. „Môžeš vstať?“

„Čo?“ čudoval sa Alon. „Aha, vstať? Neviem. Nie je mi dobre.“

„Ukáž hrudník,“ vyzvala ho Sarita. Chytila mu prepotenú halenu a vyhrnula mu ju až ku krku.

„Úf,“ prekvapila sa. Jeho modrina sa zväčšila a zafarbila sa na čierne. „Nevyzerá to dobre.“ Pustila halenu, aby zakryla tú odpornú ranu.

„Čo sa deje?“ spýtal sa. „Je to horšie?“

Sarita vstala a podala mu ruku. „Ideme. Vstávaj.“

Alon sa s jej pomocou vyhupol na nohy. Meč za opaskom sa mu zdal byť príťažký. Bolest' na rebrách bola čoraz horšia.

„Nemôžem,“ povedal Alon. „Nevládzem.“

„Musíme ísť ďalej. Nemôžeme tu ostať,“ naliehala Sarita.

Alon jednoducho nemohol. Nevládal. Prichádzali na neho mdloby.

„Ja...“ dostal zo seba s námahou. „Neviem, či to zvládnem.“

„Tu nemôžeme ostať,“ zopakovala Sarita. „Chceš tu sedieť a čakať na smrť?“

„Nie.“

„Tak poďme,“ rozkázala a vykročila lesom.

Alon sa suchotal za ňou. Každý krok mu pripadal nekonečný. Keď sa pozrel medzi pokrútené a strašidelné stromy tak sa mu zatočila hlava. Preto sa pozeral len pod svoje ťarbavé nohy.

Postupovali veľmi pomaly.

Vládlo tu ticho. Ktorýmkoľvek smerom sa človek pozrel, všade to vyzeralo rovnako. Nekonečné zástupy stromov, papradia a machu.

Lesom zaznel hnusný škrekot. Prichádzal zo všetkých smerov.

„Démoni,“ poznamenala Sarita a začala sa rozhliadať okolo.

Alon sa oprel o strom a čakal.

„Alon!“ zakričala na neho Sarita. „Pohni sa! Musíme pridať.“

„Chod’,“ zamrmľal.

„Čo to trepeš?“

S námahou zdvihol hlavu a pozrel mladej žene do unavených očí. „Bež. Ja ich zdržím.“ Chytil

rukovať svojho meča.

„Ale...“

Škrekot sa približoval. Krvilační démoni ich každú chvíľu dobehnú.

„Bež!“ zvraskol Alon.

Sarita na neho pleštila oči. Nasucho preglgla. Potom sa otočila a rozbehla sa preč.

Alon na ňu hľadel, až kým sa mu nestratila z dohľadu. Potom si všimol medzi stromami poskakovať celé húfy malých rohatých démonov. Vrešťali a bežali rovno k nemu.

Zdvihla sa hustá hmla. Prišla znenazdajky a mihnutím oka. Bola biela a nepriehľadná ako mlieko. Odporný škrekot prichádzal zo všetkých strán.

Opatrne vykročil vpred. Jednou rukou tápal pred sebou v hmle a druhú držal pripravenú na rukováti meča. Nevidel ani na dva kroky pred seba.

Ostré čierne pazúre mu preleteli okolo hlavy. Démon zakričal tak hlasno, až ho z toho zaboleli uši. Podľa škrekotu by povedal, že sú všade okolo neho. Cez hustú hmlu ale nevidel ani jedného.

Kráčal z posledných síl vpred. Jeden ťarbavý krok za druhým. Zacítil nával zvláštnej energie. Prúdila jeho telom. Nevidel si ani na špičku nosa.

Alon spravil ešte jeden krok vpred. Všetko sa zmenilo mihnutím oka. Rázom sa ocitol na inom mieste. Hmla sa vytratila. Po démonoch sa zľahla zem.

Rozhliadol sa navôkol. Celý les sa zdal byť akosi zelenší. Stromy už neboli strašidelné a porast prekvital životom. Spev vtákov sa rozliehal okolím. Nadýchol sa čerstvého vzduchu ako na jar. Kde sa to ocitol? Toto sa vôbec nepodobalo na pochmúrnú a temnú Hmlistú Horu.

Všimol si malú drevenú chalúпку medzi stromami asi tak sto krokov ďaleko. Vykročil k nej.

Spoza stromu vyšla mladá žena s vlasmi farby popola a skrížila mu cestu. Mala na sebe len ľahké zelené šaty s výstrihom, ktorý odhaľoval jej takmer plochý hrudník a chudé kľúčne kosti. Bola štíhla a krehká ako prútik. Premeriavala si návštevníka očami hnedými ako kôra stromu.

„Vítam ťa, cudzinec,“ prehovorila žena. Jej hlas znel príjemne a pokojne. „Ako sa voláš?“

„Ehm,“ odkašľal si. Po čele mu stekal pot a triasli sa mu nohy. „Volám sa Alon,“ predstavil sa napokon.

„A ja,“ mladá žena sa dotkla svojej hrude. „Ja som Tera.“

Alon sa obzeral okolo. „Ako som sa sem dostal?“ spýtal sa. „Kde sú démoni?“

Tera pred seba vystrela ruku. Odniekiaľ priletel malý vrabec a sadol jej do dlane. Čosi začvirikal.

„Ďakujem,“ poďakovala operencovi Tera.

Vrabec zatrepal krídlami a odletel do korún stromov.

Alon sa čudoval. Pozrel sa nad seba na konáre. Posedávali tam rôzni vtáci. Prelietali z jedného konára na druhý a spievali pri tom.

„Démoni sú preč,“ prehovorila zvláštna žena. „Oznámil mi to vrabec.“

„Čože?“ spýtal sa nechápavo Alon a venoval jej čudesný pohľad.

„Tu si v bezpečí,“ upokojila ho Tera. „Vyzeráš byť unavený.“

Alon prikývol. „Som.“

„Tak pod' za mnou,“ vyzvala ho a ukázal na drevený domček neďaleko. „Poskytnem ti miesto na oddych.“

Alon vykročil ľarbavo za ňou. Kráčala tak ladne a ľahučko, až sa zdalo, že sa vznáša. Kam sa to dostal? Nemal síl oponovať a ani sa nič pýtať. Bol na pokraji zrútenia.

Dorazili k malej chalúpke. O túto skromnú drevenicu uprostred lesa sa očividne niekto ukážkovo staral. Pod oknami bola malá záhradka s rôznymi bylinami. Pred dverami spočívala drevená stolička a vedľa nej malý stolík, na ktorom ležala akási kniha. Zrejme tu tá tajomná žena sedávala.

„Vitaj v mojom dome,“ povedala Tera keď otvorila dvere.

Alon neveril vlastným očiam. Na drevených stenách viseli rôzne farebné závesy za ktoré by sa nehanbili ani páni na hradoch. Na kamennej podlahe sa kopili rôzne farebné vankúše a presne v strede chalúpky stál hrubý peň na ktorom ňom horela sviečka. Cez okná dnu vnikalo dosť svetla aj napriek tomu, že drevenica sa ukrývala v šere pod korunami stromov.

Tera ukázala na kopu vankúšov na podlahe. „Posaď sa.“

Alon neváhal. Opatrne sa zohol. Pripadal si ako drevený a hýbal sa horšie než deväťdesiat ročný starec.

„Uf... Au,“ vzdychal pritom. Bolelo ho celé telo ale najviac rebrá. Napokon sa mu podarilo zvaliť sa na vankúše. Boli mäkké ako obláčik. Aspoň tak mu pripadali po dvoch nociach v lese na tvrdej a chladnej hline.

„Si zranený,“ povedala Tera.

Alon len zdvihol pohľad a prikývol. „Necítim sa dobre.“

„Si bledý. Niečo ti pripravím.“

„Vodu,“ odvetil Alon. „Len vodu.“

Tera odbehla vedľa do izby a hneď bola aj späť. V ruke držala kožený mech s vodou. Podala ho svojmu host'ovi.

„Ďakujem,“ zobral od nej mech a hlbokými dúškami pil. Voda mu stekala po brade a kvapky padali na podlahu. „Ách,“ vydýchol si spokojne.

Tera sa usmiala. „Teraz odpočívaj.“

„Ja...“ Alon stratil slová. Zatočila sa mu hlava. Zahmlilo sa mu pred očami. Ostal bezvládne ležať na vankúšoch. Mech mu vypadol z rúk.

Hľadel do krvavej rieky. Na hladine sa odrážala jeho unavená tvár. Plávali v nej kusy kože aj s ochlpením, alebo vlasmi. Časti tiel tisícov mŕtvych ľudí. Rieka zapáchala sladkastou hnilobou. Spolu so zbytkami ľudských tiel niesol prúd aj smútok, beznádej a strach.

Pod hladinou zahliadol utrápenú a vychudnutú tvár. Ten úbožiak sa topil v krvi. Vynorila sa ruka, chytila ho za krk a stiahla pod hladinou.

Nestihol ani zakričať a už topil sa v červenej rieke. Krv mu tiekla do pľúc. Nemohol dýchať. Čosi ho ťahalo ku dnu. Nedokázal sa z toho vymaniť.

Alon sa strhol zo sna. Dýchol s ťa by práve prebehol okolo celej Hmlistej Hory. Zmätený sa rozliadal okolo seba. Ležal na vankúšoch v malej chalúpke. Na pni v strede miestnosti žiarila sviečka. Vrhala do izby príjemné a mihotavé svetlo, ktoré sa odrážalo od farebných závesov.

Až teraz si uvedomil, že je hore bez. Celý hrudník mal omotaný akýmsi obvazom. Siahol k opasku. Nikde nebol jeho meč. To ho vystrašilo asi najviac.

Uvidel ho však opretý o stenu pri dverách, pekne odložený v pošve.

Povzdychol si a opatrne zmenil polohu. Z ľahu sa posadil. Jeden vankúš si dal za chrbát a oprel sa o stenu. Hľadel na sviecu a premýšľal.

Dvere zavrzgali a otvorili sa. Dnu vošla Tera v ľahkých zelených šatách. V rukách držala košík.

„Dobrý večer,“ pozdravila sa a položila košík na podlahu pred svojho host'a. „To je pre teba. Aby si načerpál silu.“

Alon sediac na vankúšoch sa nahol a pozrel do košíka. Boli v ňom zelené listy, poriadny kus syra, chlieb a za dve hrsti bobúľ.

„No tak,“ vyzvala ho Tera. „To je pre teba. Neboj sa. Neotrávim ťa. Keby chcem, už by som to urobila dávno.“

Alon len prikývol. Prirovnanie „hladný ako vlk“ bolo v tomto prípade značné podhodnotenie situácie. Schmatol chlieb aj syr a natlačil si ich do úst, až mal líca nafúknuté ako sysel'.

Tera si zatiaľ sadla na vankúše oproti nemu. Pozerala sa ako sa jej host' napcháva.

Ten zhltol syr aj chlieb behom chvíle. Teraz do seba hádzal zelené listy a lesné bobule.

„Mhm,“ zamrmľal Alon s plnými ústami. Prehltol posledné sústo. „Ďakujem.“

„Nemáš za čo,“ odvetila žena s popolavými vlasmi. „Tam máš vodu.“

Alon si všimol mech na podlahe vedľa seba. Schmatol ho a chcel sa napiť, ale zaváhal. Keď sa

napil naposledy tak stratil vedomie.

„Neboj sa,“ upokojovala ho Tera. „Odpadol si od únavy a nie z vody.“

Alon vypil takmer celý mech. Napchal sa tak, až si myslel, že doslova praskne. Jeho telo volalo po živinách. Spokojne sa oprel o stenu a uvelebil sa na vankúšoch. Pozeral sa ponad peň so sviečkou na popolavú ženu. Čosi ju robilo neprirodzene zvláštnou.

„Kto si?“ spýtal sa.

„Som Tera, čarodejnica lesa.“

„Čarodejnica?“ zopakoval neveriacky Alon.

„Áno.“

„Ako dlho som spal?“

„Takmer celý deň,“ odpovedala mu Tera. „Keby si prišiel o čosi neskôr, tak by si nebol medzi živými. Vlastne sa čudujem, že si toľko vydržal. Máš silnú vôľu.“

„No,“ zamyslel sa Alon. „Ja ani neviem, že ako som sa sem dostal. Pamätám si len hmlu.“

„Pomohla som ti,“ začala vysvetľovať záhadná žena. „Tú hmlu som vytvorila ja. Preniesla ťa na toto miesto.“

„Akože preniesla?“ čudoval sa Alon. Spomínal na to zvláštnu energiu, ktorú v hmle cítil. „Kde vlastne som?“

„Toto miesto,“ odpovedala mu Tera, „sa nachádza v Hmlistých Horách, avšak zároveň sa nachádza niekde mimo.“

„Čo?“ nechápal Alon.

Tera sa usmiala nad naivnosťou svojho hosťa. „Povedzme, že táto časť lesa je ukrytá mimo zraky bežných ľudí. Dostaneš sa sem len cez moju hmlu. A len vtedy, keď ja chcem.“

„Ja ti teda ďakujem,“ hovoril Alon. „Ale prečo si ma zachránila?“

„Mala som ťa nechať napospas démonom?“

„A čo Sarita?“ pýtal sa ďalej. „Také zlatovlasé dievča v kapucni. Ju si sem nepreniesla?“

„Viem, že s tebou bola ešte jedna osoba,“ odpovedala mu Tera. „Ale neviem, kde je. Utekala lesom, keď som k tebe privolala hmlu. Viem len, že za ňou utekali démoni.“

„A nemôžeš ju vypátrať?“

„Hmlisté Hory sú veľké. Nemôžem mať oči všade. Navyše démoni striehnu takmer za každým stromom. Zabíjajú všetko živé.“

„Démoni,“ zamrmľal si popod nos Alon.

Tera prikývla. „Démoni obsadili Hmlisté Hory. Sú všade.“

„Ale...“ zamyslel sa Alon. „Odkiaľ prišli?“

„Otvorili sa brány pekla,“ dala sa do reči čarodejnica. „Časy sa menia. Svetom sa šíri strach a temnota.“

„Brány pekla?“

„Áno. Nevieť ako sa to stalo ani kto démonov vypustil, ale viem, že ak ich niekto nezastaví, tak premenia aj náš svet na vyprahnuté peklo.“

Alon si spomenul na nočné mory. Videl v nich krvavú riekú. Alebo to bol nezvratný osud budúcnosti? „Ja som peklo videl. Mám nočné mory.“

„Áno, si prekliaty. Toľko cítim.“

„Ale ako je to možné? Zabil som kozieho démona.“

„No,“ zamyslela sa čarodejníca. „Ja o tomto veľa neviem. Starám sa o Hmlistú Horu, po ktorej teraz behajú démoni.“

„Kde sa dozviem viac?“

„Chod' do Skálie,“ povedala Tera. „To je mesto na opačnej strane Hmlistých Hôr.“

„Uf,“ povzdychol si Alon. „Ako sa tam dostanem?“

„Prenesiem ťa tam za pomoci hmly. Ale najskôr musíš načerpať sily. V takomto stave ďaleko nedôjdeš. Aj tvoja rana sa bude chvíľu hojiť.“

„Rana?“ spýtal sa neprítomne Alon. Celkom na ňu zabudol. Sedel na vankúšoch hore bez s obviazaným hrudníkom. „Čo sa mi to stalo? Prečo ma to tak bolelo?“

„Dotkol sa ťa démon,“ vysvetľovala Tera. „To len málo ľudí prežije. Ich dotyk je ako jed. Možno aj to by vysvetľovalo tvoje nočné mory.“

„Mám ešte otázku.“

„Pýtaj sa.“

„Prečo si nezachránila ostatných ľudí?“

„Akých?“ odpovedala otázkou. „Ty si jediný, ktorého som objavila živého. Lesy sú plné mŕtvych ľudí, ktorým sa nepodarilo démonom ujsť. A ako som povedala, nemôžem mať oči všade.“

Alon si povzdychol. Pozeral na tajomnú čarodejnicu. Jej hladká pokožka sa leskla na žiare plamienka sviečky.

„Si v poriadku?“ opýtala sa ho Tera.

„Ehm,“ odkašľal si nasilu. „Áno.“

Čarodejníca vstala. „Oddýchni si ešte. Musíš nabrať sily.“

Alon prikývol. Stále ho trápila únava. „Naozaj sme tu v bezpečí?“

Tera sa pobavene usmiala. „Áno. Neboj sa.“

„Dobre teda,“ odvetil Alon. Začal si naprávať farebné vankúše. Rozložil ich rovnomerne po podlahe tak, aby si mohol ľahnúť ako na posteľ.

Čarodejníca vyšla z chalúčky von a zavrela za sebou dvere.

Alon sa rozvalil na kopu vankúšov. Po niekoľkých nociach strávených v lese sa konečne cítil pohodlne. Žiadna chladná zem a vlhký vzduch.

Bol na cestách už niekoľko desiatok dní. Opustil svoje rodné mesto Hornice, aby ušiel spravodlivosti, keď zabil syna vojvodu. Premýšľal či na neho osud nehrá nejakú zvrátenú hru. Možno sa mu toto všetko deje preto, lebo niekoho zabil?

Tieto myšlienky rýchlo zahnal. Ved' démoni vyvraždili celé karavány a spálili dedinu Besiedky.

A kde asi tak môže byť Sarita? Dúfal, že žije.

Oči mu začali klipkať. Neprítomne hľadel na drevený strop. Premohol ho spánok.

Alon sa zobudil až ráno. Spal tvrdo a konečne nemal nočné mory. Cez okná do chalúčky prenikalo tlmené svetlo. Na zemi hneď vedľa kopy vankúšov si všimol košík s jedlom a mech s vodou. Určite ho tam nechala čarodejnica. Do sýta sa najedol.

Odmotal obväz, ktorý mal okolo hrudníka. Modrina na rebrách už nebola čierna a výrazne sa zmenšila. Potom si obliekol svoju starú halenu a navliekol si koženú vestu. Pošvu s mečom si prichytil k opasku. Vyšiel von.

Zelený les mal sviežu vôňu. Cez koruny stromov presvitali ostré lúče slnka. Spev vtákov sa rozliehal okolím. Vládol tu pokoj a mier.

Alon započul odľahlý žblnkot vody. Vybral sa tým smerom. Medzi stromami si všimol trblietavý horský potôčik s priehľadnou vodou.

Kľakol si k nemu a opláchol si tvár poriadne chladnou vodou. Po toľkých dňoch na cestách si pripadal špinavý. A to aj bola pravda.

Ako dlho sa už neumýval? Nespomínal si. Vyzliekol sa a veci hodil na zem. Skočil do potoka. Hladina mu bola sotva po kolená. Lahol si do vody medzi šedé kamene a nechal sa obmývať studeným prúdom.

„Dobré ráno,“ ozval sa ženský hlas. „Nie je ľadová?“

Alon sa zľakol a vyskočil z potoka, až sa voda rozprskla na všetky strany. Stál tam celkom nahý a pozeral sa na lesnú čarodejnicu.

„Do... Dobré ráno,“ pozdravil sa a rukami si zakryl prirodzenie.

Ona mu pozerala do očí. „Cítiš sa lepšie?“

„Áno.“

„Prečo tam stojíš ako kôl?“ spýtala sa ho Tera. Bolo jej celkom jedno, že pred ňou stojí nahý chlap.

„Umýval som sa,“ odvetil neisto. Pripadal si ako hlupák.

„Prejdeme sa po lese? Už dlho som tu nemala spoločnosť.“

„Musím sa obliecť.“

„Počkám.“

Alon chvíľu váhal. Snáď dúfal, že sa čarodejnica otočí. Ona mu však stále pozerala do očí, až mu to bolo nepríjemné. Nabral odvalu a vyšiel z vody. Po tele mu stekali chladné kvapky. Rýchlo sa obliekol. Natiahol si nohavice a halenu. Potom sa obul do starých vychodených topánok. Oblečenie ostalo trochu vlhké.

„Môžeme,“ povedal a pritiahol si opasok. Za tých niekoľko dní na cestách trochu schudol.

„Tadiaľ,“ Tera ukázala kamsi medzi stromy.

Kráčali pomalým krokom bok po boku. V korunách stromov nad nimi poletovali vtáci, akoby ich sprevádzali.

„Takže,“ spustila čarodejnica Tera. „Ako sa ti páči môj les?“

„Je pekný,“ odpovedal Alon. Cítil sa tu veľmi príjemne. Až podozrivo rýchlo sa zotavil z únavy a zranenia.

„Vytvorila som toto miesto sama,“ pochválila sa. „Za pomoci mágie.“

„Mágie?“ prekvapil sa Alon.

„Prišla som do Hmlistých Hôr študovať silu prírody. Večná hmla mi už liezla na nervy a tak som vytvorila toto miesto.“

Alon sa obzeral po lese. „Ale kde je toto miesto? Dá sa sem len tak prísť? Sme v Hmlistých Horách?“

„Toľko otázok,“ usmiala sa Tera. „Toto miesto sa nachádza mimo skutočný svet. Nie, nedá sa sem len tak prísť a nie, nie sme v Hmlistých Horách. Vlastne sme, ale aj nie sme.“

„Hm,“ zamyslel sa Alon. „Ničomu nerozumiem.“

Tera sa zachichotala. „Taká je sila prírody. Aké sú tvoje ďalšie plány?“

„Neviem,“ odvetil. „Ja vlastne vôbec neviem.“

„Máš pred sebou dlhú cestu,“ rozhovorila sa Tera. „Toľko cítim. Čaká ťa dlhá a nebezpečná cesta.“

„Ako to vieš?“

„To je sila prírody a intuície. Niektoré veci jednoducho viem. Cítim ich.“

„Počkať,“ prerušil ju náhle Alon. „To dievča, čo bolo so mnou v lese...“ odmlčal sa, aby si rozmyslel ďalšie slová. „No, tak jej z dlaní išlo zlaté svetlo. To je tiež mágia?“

„Nikdy som o zlatom svetle nepočula.“

„Sarita povedala, že je zlatý otrok. Dokázala démonov zahnať zlatým svetlom, ale veľmi ju to unavovalo. Keď to prehnela, tak umrela a jej duša sa premiestnila do pekla. Potom odrazu ožila.“

„Len pomaly,“ snažila sa ho upokojiť čarodejnica. „O pekle ani o zlatom svetle nič neviem. Nikdy som o tom nepočula.“

„Takže to nie je mágia? Zlaté svetlo nie je mágia?“

„Mágia má veľa podôb,“ ozrejmila Tera. „Ja sa venujem prírodným silám. O zlatom svetle neviem nič.“

Alon si povzdychol.

„Časy sa menia,“ pokračovala Tera. „Démoni si našli cestu do nášho sveta. Budem ich potichu sledovať a budem sa snažiť pochopiť temnotu, ktorá s nimi kráča.“

Alon si uvedomil, že sú zase pri potoku. Vynoril sa priamo pred nimi. Ved' tu sa pred chvíľou kúpala. Dokonca po ňom ostala ešte stále mokrá zem.

„To čo?“ čudoval sa. „Ako sme sa sem dostali?“ Obzeral sa po lese, akoby spoza niektorého stromu mali vyskočiť démoni. Bol si celkom istý, že kráčali stále rovno.

„Vrátili sme sa,“ hovorila Tera pokojne. „Tento môj svet je malý. Vždy sa vrátiš presne tam, odkiaľ si vyrazil.“

„Ale ako je to možné?“

Tera sa usmiala a pozrela sa na neho svojim prenikavým pohľadom. „Taká je sila prírody.“

Alon nervózne uhýbal pohľadom. Nemohol zniesť, keď sa na neho takto pozerala.

„Cítiš sa nepohodlne?“ opýtala sa ho.

„Nie, práve naopak.“ Nabral odvalu a pozrel sa na ňu. Bola tak zvláštna. Jej popolavé vlasy a hladká biela pokožka mu rozbúchali srdce. Ľahké zelené šaty s hlbokým výstrihom nechali jeho predstavivosť bežať naplno.

„Prečo sa tak na mňa zase tak pozeráš?“

„Vieš,“ spustil Alon, „veľmi sa mi...“

Malý vrabec zatrepotal krídlami a priletel k ním. Tera mu nastavila dlaň a on na nej pristál. Niečo začvirikal. Potom odletel preč.

Tera sa dala do reči: „Práve mi povedal, že severná strana Hmlistých Hôr je čistá. Nie sú tam démoni.“

„Aha,“ riekol Alon.

„Mal by si ísť,“ povedala Tera. „Teraz je tá správna chvíľa.“

„Odísť?“ prekvapil sa.

„Moja hmla ťa preniesie na severnú stranu. Máš šancu dostať sa z Hmlistých Hôr v bezpečí.“

„Hneď teraz?“

Tera prikývla a začala krúžiť rukami.

Alon si nemohol pomôcť. Hľadel na ňu. Hýbala sa tak ladne.

Odrazu prišla hustá hmla. Zjavila sa rýchlo. Alon si sotva videl na špičku nosa. Báľ sa a srdce mu udieralo silno. Pocítil slabosť na žalúdku. Bola to nervozita. Nechcel ísť preč z tohto miesta a už vôbec nie do temných Hmlistých Hôr.

Jemný ženský hlas sa ozýval hmlou: „Veľa šťastia, drahý Alon. Dávaj na seba pozor.“

Alon sa obzeral. Nevedel identifikovať, odkiaľ ten hlas prichádzal. Cítil dotyk magickej sily. Zježili sa mu chlpy na tele. Urobil krok vpred.

Ocitol sa na celkom inom mieste. Stál na kraji lesa a pozeral sa na panenské zvlnené lúky. Oblohu zakrývali šedé zlovestné mraky. Na horizonte v diaľke sa črtali zalesnené kopce. Povzdychol si a vykročil vpred krížom cez nekonečné lúky za svojim osudom.